

Jeńcy belgijscy

Pomimo deklarowanej neutralności na początku II wojny światowej, Belgia została zaatakowana przez Niemcy 10 maja 1940 r. Po niespełna 3 tygodniach skapitulowała, a większość belgijskich żołnierzy – ok. 200 tys. – została wzięta do niewoli.

Dowództwo VIII Okręgu Wojskowego przewidywało jednolity narodowościowy skład poszczególnych obozów jenieckich dla żołnierzy szeregowych i podoficerów, stąd Belgowie skierowani do tego właśnie okręgu mieli być osadzeni w Stalagu VIII A Görlitz (Zgorzelec). Jednak w kwietniu 1941 r. trafili do Stalagu VIII B Lamsdorf. Ich pobyt w tym obozie nie trwał zbyt długo, gdyż jeszcze w tym samym roku odesłano ich do stalagu w Teschen (Český Těšín) w liczbie niespełna 500 osób.

Zgodnie z wytycznymi władze obozowe miały traktować Belgów nie jak wrogów III Rzeszy. Generalnie stwierdzono, iż w stosunku do jeńców mocarstw zachodnich obowiązują inne zasady niż np. wobec jeńców polskich. Zwalniano też z niewoli Flamandów, do których od początku należało odnosić się „w sposób uprzywilejowany”, natomiast przetrzymywanych Walonów nie traktować źle. Władze stalagu Lamsdorf starały się dostosować do tych dyrektyw.

W sumie przez Stalag VIII B Lamsdorf przeszło co najmniej 747 jeńców belgijskich. Nie odnotowano żadnego przypadku śmierci w tej grupie.